

De wereld leeft in ons hart.

De nieuwjaarsboodschap 2026 heeft als titel 'De wereld leeft in ons hart'. Deze titel is al veelzeggend. Al wat geschiedt op aarde heeft referentiepunten in het menselijke hart. De wijze waarop wij ons hart innerlijk aansturen is letterlijk van levensbelang op dit moment. De wijze waarop ieder mens een ander niet uitsluit, maar meeneemt in het grotere geheel van menszijn. Waar ieder gevoel, maar ook gevoeligheid, een onderdeel is wat binnen het mensenras zijn plaats dient te vinden en waar wij in staat zijn om hiervan te leren, in ogenschouw nemend dat ook wij mens zijn en verzoeken zullen kennen, die niet immer ons hoofd, onze psyche, hoog doen houden. In het menselijke lijkt in deze tijd niets ons onthouden te worden van spiegeling. Gezien het wereldnieuws wat ons bereikt, maar ook in een directere nabijheid in onze samenleving zich op welke wijze dan ook doet tonen. Ook in persoonlijke kring staan we uit met wederwaardigheden van allerlei aard en zeker niet als laatste ons eigen persoonlijk gevoelsleven. Maar ook mentale manier waarop wij aangrijpen op wat in de wereld plaatsvindt, zegt veel over wie wij zijn als onderdeel van het mensenras. We zijn verbonden met Al. En tegelijkertijd wensen we ons ook uit te sluiten door in het persoonlijk leven onszelf bovenal centraal te stellen. Echter, hoe wijs is dat? Wie zichzelf bovenal centraal stelt heeft maar een heel nauw verbindingslijntje met wat er gaande is binnen de mensheid als geheel. Wie zichzelf waarneemt als een rechtmatig onderdeel van een groter geheel, heeft geen noodzaak om de verbindingslijn te beknellen tussen hem of haar en met wie hij uitstaat elders. Het hart van ons allen dient bevleugeld te worden. Het hart dient de omarming uit te beelden naar al wat is. En in de constellaties die plaatsvinden, waar dan ook. Hoe ingrijpend, maar ook soms, hoe afschuwelijk ook. Alleen de bevleugeling van het hart geeft de compassie, de omarming voor het wegsijpelen van het leed wat aldaar geschiedt,

maar ook in uzelf. Wie te weinig rijping ervaart in de eigen harts-gesteldheid en bovenal oplettend is zijn zaken onder controle wenst te houden, vanuit zelfbescherming alleen doet niet alleen zichzelf daarin tekort, maar ook anderen met wie hij verbonden is gemerkt, maar ook ongemerkt. Het geheel van samenzijn is de oproep wat uit dient te gaan van de nieuwjaarsboodschap 2026. Wij zijn lid als mens, als burger, binnen burgerwereldschap. We kunnen niet ons afzijdig houden, want we zijn verbonden. meer dat een individu ook maar beseft. En wanneer we niet in staat zijn ons hart te verruimen naar hen die ons pad kruisen en te eenzelvig onszelf steeds weer centraal stellen. Hoofd centraal, dat is wat anders als hart centraal, die zal bemerken dat de onevenwichtigheden wereldwijd zullen toenemen. Er is in 2026 een kans van slagen aanwezig wanneer het hart be vleugeld raakt, wanneer er ruimer gesproken wordt, compassie alom uitgestraald wordt en er wijze besluitvorming plaatsvindt op al die gebieden die nu in discrepantie functioneren. Het vraagt moed. Het vraagt overzicht. [En overzicht wordt nooit geboren wanneer men slechts hoofd gericht zoekt naar oplossingen.](#)

Ik ga nu afstemmen op een andere laag dan welke ik zojuist al benoemde voor deze nieuwjaarsboodschap. Maar blijf herinneren dat alleen de taal van het hart en de bevleugeling van het hart hoofd-centraal zal staan in dit jaar. Het beeld wat ik krijg heeft de volgende zinnen die daaronder liggen. Er is een kans op een groter verlies, maar ook een hoger oprijzen in geluk. Omdat wie zaken verliest, opener is om vervolgens geluk te herkennen. Het beeld dat ik daarbij krijg is dat als bijvoorbeeld in een oorlogsgebied iemand dood gewaand wordt en het verlies zich dus zo kenmerkend plaatsneemt in een mens, in een gezin, in een familie, in een omgeving. Dat wanneer vervolgens iemand terugkeert van de strijd, het geluk des te groter is en niet meer als vanzelfsprekend ervaren wordt. Dit voorbeeld kan je op talloze zaken symbolisch plaatsen. Verlies van financiën die vervolgens, wanneer financiën deels weer aanwezig zijn, het

comfort van financiën extra doen onderstrepen als een gelukservaring. Een ander voorbeeld het gevoelsmatig niet fijn uitstaan met iemand waar je in het verleden van hield, die onbereikbaar lijkt, maar die ineens weer aanwezig is, versterkt de beleving van geluk. Het idee dat je langdurig alleen bent geweest en het besef had dat mensen je uit het oog verloren hadden, maar die ineens op cruciale momenten in je leven weer verschijnen, versterkt de beleving van geluk. Er zijn vele zaken waar je dit fenomeen op kan plaatsen. Dit jaar heeft dus uit te staan met verlieslijden en geluk groter optuigen. En dat kan soms zelfs zijn na een faillissement. Waar je ineens de waarde van het familieleven weer kan ervaren omdat je minder drukdoend bent. Het kan te maken hebben met dat je gedachtes had aan voortschrijdend inzicht, wat niet blijkt zo te lopen als je hoopte. En dat je vervolgens daar teleurgesteld over bent. Maar wie schetst de rijkdom van de inzichten die je al opgedaan hebt, als je ze gedetailleerder gaat ontmoeten? Het maakt dat je opener dient te staan naar dat wat geluk kenmerkt. Het zien van zoveel goede mensen met zuivere en mooie intenties. Tuurlijk zie je ook dat wat ongerief veroorzaakt maatschappelijk en dat wat gevoelloos overkomt en dat wat over emotioneel verstorend doorwerkt op een leefklimaat. Maar wellicht vind je de rust om te doorgronden welke persoonlijke processen in mensen daaronder gaande zijn, die zichzelf zo in diskrediet brengen, omdat hun psyche zo beschadigd zich uitdrukt, zo ongecensureerd zich toont, dat het als het ware één grote wanhoop en noodoproep eigenlijk toont. Hoe gaan we om met de verstotenen? Hoe gaan we zelf om met radicalisering? Hoe spreken we ferm kritiek uit naar hen die anders zijn als wij en in een ander leefklimaat van denken, functioneren en in een gevoelslaag aanwezig zijn die onderkoeld is. Hoe gaan wij daarmee overweg? Hoe gaan we om met groot-machtswaanzen? Welke beschuldigingen laten we daarop los? Er gebeurt heel veel, maar de toetssteen ligt steeds weer in onszelf. Zijn we in staat in saamhorigheid het hart te bevleugelen? Zijn we in staat deel van een geheel te zijn

zonder de verbindinglijnen daarin te vernauwen? Wat doen we zelf om ons hart te voeden? Omdat ook wij tegenslagen kennen en soms bedruktheid ervaren in een klimaat waarin we leven. Maar kunnen we ook onze rijkdom onder ogen zien? Zeker in vergelijking ook met de beelden die we waarnemen, die middels nieuwsgaring tot ons komen. Wat doen we met onszelf ter bevleugeling van het hart bovenal en durven we een klein verschil te maken? Zoals een steen in een vijver kringen werpt die steeds ruimer uitmonden en ook ver in de oceaan, die jij met het oog niet meer waarneemt indirect nog rimpelingen in de diepere waterlagen achterlaat. Zo wie een diep gevoelsleven kent, dient te ervaren en bewust weten dat alles wat in hem aanwezig is, in doorleving van de gevoelslagen, die hem eigen zijn door zullen waaieren, door zullen stromen in de velden om hem heen. Dus wie streeft naar een rein geweten, zuivere omgangsvormen, zuiver taalsbeoefening en harts-aangestuurd aanwezig te zijn, daar waar hij vertoeft, heeft een enorme actieradius. Besef dat terdege en ga daar niet verkleinend mee overweg. Wie weinig mensen ontmoet, is in staat ook meditatief in verstillings hartsbeleving op te roepen naar hen wie je dat zou gunnen. Die is in staat zelfs ongezien voor anderen heel veel betekenisvol werk te verrichten. Maar het is ook hoe sta je zelf in contact bij een kassa met de caissière of degene die je helpt in een winkel? Wees bewust dat wie je bent, waar je bent, hoe jij overkomt, hoe je iemand ontmoet, sporen achterlaat. En het kan precies het juiste moment zijn voor die ander, dat je iets doet waardoor de depressie niet toeslaat. Waardoor jouw bewogenheid je de ander de menselijkheid teruggeeft. Waar je niet schrikt van onvertogen woorden, maar heel erg hartsgericht zegt het doet me pijn, maar ik hou van jou en ik ben er voor jou. Zoek naar verbinding. Telkens weer. Vernauw niet het pad naar anderen, maar open je hart. Voed je hart. Keer op keer op keer. Binnen alle terreinen waarin jij je begeeft. Interdisciplinair. In alle vakgebieden, maar ook in alle intermenselijke relaties. Voor ouders die kinderen naar school brengen. Voor ouders in

omgang met kinderen, naar de ouderen toe, naar de medemens, in de breedste zin van het woord. Als jij je hart niet voedt, zullen al die richtingen van beleving, van uitmonding, van krachten onderwaardering plaatsvinden naar wat daar feitelijk dient te geschieden in menswaardige omgang en ontwikkeling, ook ten aanzien van techniek, ook ten aanzien van alles wat in ontwikkeling is nieuwe-tijds. Wanneer het hart het niet bevleugeld, dan raken we steeds verder van onze kern af. Ik zal het hierbij laten en ik wens je dus een menswaardig, bezield, hartsgericht, gevleugeld leven in 2026. Dank u wel voor uw aandacht. Tot ziens.